

maa det overlades dem at forberede den mundtlige Beviisførelse, som skal finde Sted under Sagens Hovedforhandling, og samle de øvrige Beviser. Dog ansees det rigtigst, i det mindste indtil videre, at overdrage Retten eller dennes Formand en vis Ledning, og saaledes ogsaa at bedømme, hvorvidt Beviser bør erhverves ved foreløbige Rets handlinger, saasom Forhør o. s. v., hvorom altsaa Parterne bør gjøre Indstilling til Retten. Herved sner man sig ikke mere fra det Bestaaende end nødvendigt, og den videre Udvikling forbeholdes. At Retten bør bedømme, om foreløbige Forhør bør optages eller andre foreløbige Rets handlinger foregaae, har ogsaa sin Grund deri, at den bør paasee, at Grundsætningen om den mundtlige Beviisførelse i selve Retten ikke utilbørligen indskrænkes ved slige foreløbige Rets handlinger.

§§ 26—32.

Det ansees nødvendigt, at Tiltalte strax indstævnes, for at han kan iagttage sit Tary under de forberedende Handlinger, som maae gaae forud for Hovedforhandlingen. Bidnerne blive senere at indstævne. Noget synderligt Ophold vil derved ordentligviis ikke bevirkes, da Tiltalte næsten altid vil opholde sig paa det Sted, hvor Retten holdes, eller blive ført derhen, med mindre han er undvegen. Denne Omstændighed vil ogsaa medføre, at de foreslaaede lange Barselsfrister, hvormed Tiltalte skal indstævnes, hvis han har et fjernt Opholdssted, næsten aldrig ville komme til Anvendelse. De medføre derimod den Nytte, at man, naar Tiltalte med tilbørligt Barsel er indstævnet paa en saadan Maade, at Stævningen virkelig kommer eller retligen kan formodes at komme til hans Kundskab, kan lade den ergangne Dom være endelig, uden at behøve at tilstede Revision paa Tiltaltes Begjæring, hvis han inden en vis Tid indfiller sig.

§ 33.

For at undgaae fornyede Indstævninger, synes det at være rigtigst, naar Sagen først er falden i Rette, at holde den i Gang ved Retten derved, at ved hvert Mødes Slutning berammes en bestemt Tid til næste Møde. Den af Parterne, som nogenstunde udebliver

fra en Samling, maa da selv erkjendige sig om, naar den næste skal holdes. Dette er ogsaa overeensstemmende med de almindelige Regler hos os.

§§ 34—37.

I disse §§ handles om den foreløbige Undersøgelse. Da Retten skal dømme udelukkende efter de Beviser, der forelægges den under Hovedforhandlingen, bør den holdes fjernt fra det Indtryk, som den, der umiddelbart erhverver Beviser og navnlig optager Forhør, uundgaeliggen faaer med Hensyn til Sagen. Derfor er det bestemt, at de foreløbige Undersøgelser skulle anstilles af Underretterne og ikke af Rigsretten selv. Gjenstanden for den foreløbige Undersøgelse saavel som sammes Omfang bestemmes fornemmeligen ved den Grundsætning, at Beviisførelsen saavidt muligt bør bestaae i Forhør i selve Rigsretten. Den foreløbige Undersøgelse bør derfor i det Væsentlige indskrænkes til hvad der er nødvendigt for at forberede bemeldte Beviisførelse og samle de Beviser, der ikke ved Forhør i Rigsretten kunne tilveiebringes og dog forudsætte en Domstols Mellemkomst. Dog bør den ogsaa udstrækkes til saadanne Beviisligheder, som vel efter deres Natur kunne erhverves ved Forhør i Rigsretten, men letteligen kunde spildes, naar de skulde henvises til Hovedforhandlingen, eller hvis Erhvervelse under denne vilde medføre et uforholdsmæssigt Ophold eller anden Ulempe. Bedømmelsen heraf bør dog saavidt muligt overlades Rigsretten. Af den omhandlede Grundsætning følger fremdeles, at de Bidner, der afhøres under den foreløbige Undersøgelse, ordentligviis ikke bør tages i Ed under denne, men senere atter møde i Rigsretten, men dog kan deres Edfæstelse ved Underretten tilstedes, naar det maa befrygtes, at Vidnesbyrdet ellers vil tabes, eller Rigsretten af det nysnævnte Hensyn iøvrigt tillader det.

Om Hunsundersøgelse eller anden af de i Grundlovens § 86 nævnte Foranstaltninger skal finde Sted, bør vel ogsaa i Regelen udgaae fra Rigsretten efter Anklagerens Begjæring, men det kan ikke ganske nægtes Underretten efter egen Kjendelse at foretage samme, naar en foreløbig Undersøgelse i Sagen er den overdragen.